

Персі Джексон. Викрадач блискавок

КУПИТИ

Про книгу

Якби ще вчора 12-річному Персі Джексону сказали, що насправді він - син Посейдона, а давньогрецькі міфи - зовсім не міфи, він би сердечно посміявся. Сьогодні ж Персі не до жартів: його ледь не пошматувала фурія, найкращий друг виявився сатиром, а сам хлопець - напівбогом. І це ще не найгірше: його звинувачують у крадіжці блискавки Зевса

БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

РІК РІОРДАН

ПЕРСІ ДЖЕКСОН І ОЛІМПІЙЦІ

КНИГА ПЕРША

ВИКРАДАЧ БЛИСКАВОК

Рік Ріордан
ПЕРСІ ДЖЕКСОН. ВИКРАДАЧ БЛИСКАВОК.
Книга 1

Серія «Персі Джексон»

Оригінальна назва:

Percy Jackson & the Olympians: The Lightning Thief

Усі права застережено.

Переклад з англійської І. Є. Бондар-Терещенко

Якби ще вчора 12-річному Персі Джексону сказали, що насправді він — син Посейдона, а давньогрецькі міфи — зовсім не міфи, він би сердечно посміявся. Сьогодні ж Персі не до жартів: його ледь не пошматувала фурія, найкращий друг виявився сатиром, а сам хлопець — напівбогом. І це ще не найгірше: його звинувачують у крадіжці блискавки Зевса.

Якщо Персі не розшукає справжнього злодія протягом десяти днів, війна між богами неминуча. Підозрюючи в підступі Аїда, бога мертвих, разом із друзями хлопець вирушає в небезпечну подорож до царства тіней, фінал якої, втім, виявиться зовсім не таким, як він очікував.

Text copyright © 2005 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency, LLC.

From Percy Jackson and the Olympians:
The Lightning Thief by Rick Riordan. Cover art by Victor Ngai.

Copyright © 2022 by Disney Enterprises, Inc.
Reprinted by permission of Disney Hyperion Books. All rights reserved.

© Бондар-Терещенко І. Є., переклад, 2024

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2024

1

РАПТОВЕ ЗНИКНЕННЯ МАТЕМАТИЧКИ

Слухай, я не хотів бути напівкровком.

Якщо ти взявся читати цю книжку через те, що вирішив, ніби сам напівкровок, то ось тобі моя порада: згорни її, і нехайно. Повір усьому, що набрехали тобі мамуся з татком щодо твого народження, і живи спокійно.

Бути напівкровним небезпечно та жахливо, й у багатьох випадках таке життя закінчується однаково — смертю в найболючіший та наймерзенніший спосіб.

Якщо ти звичайний хлопець і читаєш усе це тому, що переконаний, нібито це вигадки, — чудово. Читай собі далі. Заздрю твоїй вірі в те, що в житті нічого такого не буває.

Але якщо впізнаєш себе на цих сторінках, якщо бодай щось тебе зачепить за живе — одразу ж кидай читати. Ти можеш виявитися одним із нас. А щойно ти зрозумієш це, вони рано чи пізно також це відчують і прийдуть по тебе.

І не кажи, що я тебе не попереджав.

Звати мене Персі Джексон.

Мені дванадцять. Ще кілька місяців тому я ходив до Єнсі, приватної школи-інтернату для проблемних підлітків штату Нью-Йорк.

Чи дійсно я проблемний підліток?

Що ж, можна й так сказати.

Я міг би почати розповідь з будь-якого моменту мого короткого жалюгідного життя, щоб підтвердити це, але минулого травня все справді пішло шкереберть. Отже, наш шостий клас поїхав на екскурсію до Мангеттену — двадцять вісім дефективних підлітків і двоє вчителів у жовтому шкільному автобусі, який віз нас до музею мистецтв Метрополітену подивитися на всякі давньоримські та давньогрецькі штуковини.

Розумію, це схоже на справжню муку. Більшість екскурсій від Єнсі такими й були.

Але цього разу екскурсію вів наш латиніст містер Бруннер, тому я ще на щось сподівався.

Містер Бруннер був одинаком середнього віку, що роз'їжджав у кріслі колісному з моторчиком. Волосся в нього було ріденьке, борода нечесана, і від старого твідового піджака завжди пахло кавою. Крутим його, звичайно, не назвеш, але він розповідав нам різні історії, жартував і дозволяв грати в ігри в класі. До того ж він мав чудову колекцію римських обладунків і зброї, через що був єдиним учителем, на чийх уроках мене не хилило на сон.

Я сподівався, що екскурсія вийде непогана. Або що принаймні цього разу, як виняток, я нікуди не вляпаюсь.

Сказати, що я помилявся, — це нічого не сказати.

Розумієш, саме на екскурсіях зі мною трапляються всілякі дурниці. Взяти хоча б п'ятий клас, коли ми їздили оглядати поле битви під Саратогою і я вскочив у халепу з гарматою повстанців. Я й не збирався цілитися у шкільний автобус, але мене однаково виперли зі школи. А ще раніше, у четвертому класі, коли нас возили фотографуватися на тлі найбільшого у світі басейну для акул, я натиснув на якийсь важіль, і всьому нашому класу довелося скупатися. А ще раніше... Втім, гадаю, ти мене зрозумів.

Під час цієї екскурсії я вирішив поводитися чемно.

Дорогою до міста я терпів Ненсі Бобофіт — веснянкувате, рудоволосе дівчисько зі схильністю до kleptomaniї, яке кидало в потилицю моєму найкращому другові Гроверу шматки сандвіча з арахісовим маслом і кетчупом.

Гровер узагалі був легкою мішенню. Сухорлявий та немічний, він завжди рюмсав, коли щось йому не вдавалося. Схоже, він просидів в одному класі кілька років, тому що обличчя в нього було всипане

прищами, а на підборідді пробивалася ріденька борідка. Крім того, Ґровер мав інвалідність. У нього була довідка, згідно з якою він до кінця життя звільнявся від фізкультури через якусь там хворобу м'язів на ногах. Ходив він дивно, ніби кожен крок завдавав йому страшенного болю, але це тільки про людське око. Варто було бачити, як він щодуху мчить до кафетерію, коли там печуть енчиладу{1}.

Отже, Ненсі Бобофіт кидала шматочки сандвіча, які застрягали в каштанових кучерях Ґровера, знаючи, що я нічого не зможу їй зробити, оскільки й без того під наглядом. Директор погрожував, що я вилечу геть, якщо під час цієї екскурсії трапиться якась халепа, виникнуть непередбачувані труднощі або я хоч трохи набешкетую.

— Я її приб'ю, — пробурмотів я.

— Усе гаразд, — спробував заспокоїти мене Ґровер. — Мені подобається арахісове масло.

Він ухилився від чергової порції ланчу Ненсі.

— Все, досить. — Я став уже підводитись із місця, але Ґровер силоміць посадив мене назад.

— Ти й без того вже маєш випробувальний термін, — нагадав він мені. — Сам знаєш, на кого все звалять, якщо раптом щось трапиться.

Озираючись на ті часи, я шкодую, що не прибив Ненсі Бобофіт іще тоді. Навіть якби мене вигнали зі школи, це вже не мало б значення, оскільки невдовзі я вскочив у таку халепу, що решта у порівнянні з нею — просто дурниці.

Екскурсію музеєм вів містер Бруннер. Він їхав попереду у своєму кріслі, скеровуючи нас величезними галереями, в яких відлунювали кроки, повз мармурові статуї і засклені вітрини, повнісінькі різноманітної чорно-оранжевої кераміки. У мене забило дух від думки, що всьому цьому краму близько двох-трьох тисяч років.

Нарешті містер Бруннер зібрав нас довкола тринадцятифутової колони з величезним сфінксом угорі та став розповідати, що це був надгробок, або стела, на могилі дівчинки приблизно нашого віку. Я намагався слухати, про що він розповідає, оскільки мені було цікаво, але всі довкола теревенили і щоразу, коли я просив їх замовкнути, вчителька, яка нас супроводжувала, місіс Додз, люто на мене позирала.

Місіс Додз була крихітною жіночкою, вчителькою математики із Джорджії, яка навіть у п'ятдесят носила чорну шкірянку. Вигляд у неї

був відповідний: здавалося, що вона може в'їхати на своєму «харлеї» просто у твою шкільну шафку. Вона з'явилася в Єнсі з пів року тому, коли в нашого колишнього математика стався нервовий розлад.

Від першого ж дня місіс Додз полюбила Ненсі Бобофіт, а мене вважала за диявольське поріддя. Вона тицяла в мене своїм скоцюрбленим пальцем і лагідно казала: «Отже, дороженький», і мені ставало ясно, що знову доведеться місяць залишатися у школі після уроків.

Одного разу, після того як вона до півночі змушувала мене стирати відповіді у старих робочих зошитах із математики, я сказав Гроверу, що, на мою думку, місіс Додз — не людина. Він подивився на мене абсолютно серйозно й відповів: «Ти цілком маєш рацію».

Містер Бруннер продовжував розповідати про грецькі надгробки і пам'ятки мистецтва.

Скінчилося все тим, що Ненсі Бобофіт пожартувала щодо голого хлопчика на стелі, а я, обернувшись до неї, визвірився:

— Може, ти все-таки замовкнеш?

І ляпнув це голосніше, ніж сподівався.

Усі зареготали. Містер Бруннер змушений був спинитися.

— Маєте якісь доповнення, містере Джексоне? — поцікавився він.

— Ні, сер, — відповів я зашарівшись.

— Може, розкажете нам, що означає це зображення? — спитав він, вказуючи на один із малюнків.

Я поглянув на вирізьблену фігуру і відчув полегшення, тому що насправді впізнав, хто це.

— Це Кронос, що пожирає своїх дітей. Правильно?

— Так, — явно незадоволено мовив містер Бруннер. — І робив він це, бо...

— Ну... — Я напружив пам'ять. — Кронос був верховним божеством і...

— Божеством? — перепитав містер Бруннер.

— Титаном, — виправився я, — і він не довіряв своїм дітям, які були богами. Ось... Тому Кронос і зжер їх, правильно? Але його дружина сховала немовля Зевса, а замість нього дала камінь Кроносу, щоб той зжер його. А потім, коли Зевс виріс, він підступом змусив батька, себто Кроноса, вивергнути назад своїх братів і сестер...

— Фе! — вигукнула позаду мене якась із дівчат.

— ...отже, відбулася страшна битва між богами й титанами, — продовжив я, — і боги перемогли.

Серед моїх однокласників почулося придушене хихотіння.

— Нібито нам це дуже знадобиться в житті, — пробурмотіла до своєї подружки Ненсі Бобофіт, яка стояла позаду мене. — Так і бачу, як в анкеті для прийняття на роботу питають: «Будь ласка, поясніть, чому Кронос проковтнув своїх дітей».

— Отже, містере Джексоне, — підхопив Бруннер, — як саме, перефразовуючи чудове запитання міс Бобофіт, усе це стосується реальності?

— Дістала, — буркнув Ґровер.

— Замовкни, — просичала Ненсі, чиє обличчя спалахнуло яскравіше за її волосся.

Нарешті Ненсі теж попалася. Містер Бруннер був єдиним, кому вдавалося зловити її на тому, що вона сказала щось не так. У нього були не вуха, а справжні радари.

Я поміркував над запитанням і знизав плечима.

— Не знаю, сер.

— Зрозуміло. — Містер Бруннер мав розчарований вигляд. — Доведеться знизити вам оцінку вдвічі, містере Джексоне. Зевс дійсно умовив Кроноса скуштувати суміш вина й гірчиці, що змусило того вивергнути п'ятьох дітей, які, звичайно, жили собі неперетравленими в утробі титана, адже були безсмертними богами. Здобувши перемогу над батьком, боги розрізали його на дрібні шматочки його ж серпом і розкидали останки Тартаром, найпохмурішим місцем у пеклі. На цій оптимістичній ноті дозвольте оголосити, що настав час ланчу. Чи не проведете нас надвір, місіс Додз?

Клас потроху почав виходити із зали, дівчата хихотіли, хлопці штовхались і дуріли.

Ми з Ґровером зібралися було за ними, але містер Бруннер звернувся до мене:

— Містере Джексоне!

Я знав, що це станеться. І сказав Ґроверу, щоб не чекав на мене. Потім обернувся до містера Бруннера:

— Сер?

Вигляд містера Бруннера відверто приковував до себе: його карі очі дивилися так пильно й пронизливо, ніби він мав уже тисячу років і

встиг побачити геть усе в цьому світі.

— Вам варто було знати відповідь на моє запитання, — сказав містер Бруннер.

— Щодо титанів?

— Щодо справжнього життя. І як саме наше навчання пов'язане з ним.

— Он як.

— Те, чого я вас навчаю, — провадив далі містер Бруннер, — важко переоцінити. І я сподіваюсь, що ви поставитесь до цього з усією відповідальністю. Я очікую від вас максимальної віддачі, Персі Джексоне.

Я майже розлютився, бо це було дошкульне зауваження.

Звісно, добре було за часів проведення так званих турнірів, коли, вбравшись у римські обладунки, містер Бруннер вигукував: «Нумте!» і, вказуючи мечем на крейду, змушував нас мчати до дошки й називати імена всіх грецьких і римських героїв, що коли-небудь існували, а також ким були їхні матері та яким богам вони поклонялися. Але містер Бруннер, виявляється, сподівався, що я не буду гіршим за інших, хоч я страждав на дислексію та розлад дефіциту уваги з гіперактивністю й ніколи в житті не отримував оцінки, вищої за «трійку». Ні — він очікував, що я не лише не пастиму задніх; він сподівався, що я буду першим! А я навіть не міг вивчити всі ці імена та факти, не кажучи про те, щоби правильно їх написати.

Я промурмотів, що старатимусь, тоді як містер Бруннер сумно дивився на стелу, ніби особисто був присутній на похороні цієї дівчинки.

А потім сказав, щоб я йшов на ланч разом з іншими.

Клас розсівся на сходах перед входом до музею, звідки було видно юрбу пішоходів на П'ятій авеню.

У небі починалася гроза, хмари були важкі, похмурі, чорніші, ніж я коли-небудь бачив. Я подумав: можливо, річ у глобальному потеплінні, тому що, починаючи від Різдва, погода у всьому штаті Нью-Йорк була дуже дивна. На нас то налітали жахливі хуртовини, то повінь, то від удару блискавки спалахували лісові пожежі. Я б не здивувався, якби зараз на нас посунув торнадо.

Інші, здається, нічого не помічали. Хлопчаки кидались крекерами в голубів. Ненсі Бобофіт намагалась поцупити щось із торбинки якоїсь панночки, і, звичайно ж, місіс Додз вдавала, ніби нічого не відбувається.

Ми з Ґровером сиділи на краєчку фонтана, якнайдалі від решти класу. Ми вважали, що тоді ніхто не здогадається, що ми з цієї школи — школи для виродків і невдах, яким судився один шлях у цьому житті.

— Звелів затриматись після уроків? — спитав Ґровер.

— Та ні, — відповів я. — Ти ж знаєш Бруннера. Мені просто іноді хочеться, щоб він від мене відчепився та зрозумів, що я не геній.

Якийсь час Ґровер сидів мовчки. Потім, коли я вже вирішив було, що зараз він знову зробить якесь глибоке філософське зауваження, щоб підбадьорити мене, він мовив:

— Можу я взяти твоє яблуко?

Я мав кепський апетит, тому віддав йому його.

Я спроквола стежив за потоком таксі, що сунули П'ятою авеню, і міркував про мамину квартиру, яка розташовувалася далі від центру, лише за кілька кроків від того місця, де ми сиділи.

Я не бачив мами від Різдва. Мені раптом страшенно схотілося сісти в таксі й поїхати додому. Вона міцно обійняла б мене і була б водночас рада та розчарована. Звісно, вона негайно відіслала б мене назад у Єнсі, нагадавши, щоб я старанно вчився, нехай навіть це моя шоста школа за шість років і мене, можливо, невдовзі знову випруть.

Ох, я б не витримав її сумного погляду.

Містер Бруннер на своєму кріслі зупинився біля підніжжя пандуса. Він жував селеру, читаючи роман у м'якій палітурці.

Над спинкою його візка височіла червона парасоля, і це нагадувало столик у кав'ярні на колесах.

Я вже збирався розгорнути сандвіч, коли переді мною виникла Ненсі Бобофіт зі своїми подружками-почварами — гадаю, їй набридло обкрадати туристів, — і вивалила свій недоїдений ланч просто на коліна Ґроверу.

— Отакої! — вигукнула вона й нахабно посміхнулась, дивлячись на мене і вишкіривши свої щербаті зуби. Ластовиння вона мала руде, ніби хтось пирснув їй в обличчя рідкими «Читос».

Я спробував зберігати спокій. Шкільний психолог тисячу разів повторював мені: «Полічи до десяти і спробуй себе опанувати». Але цього разу щось у мені зламалося, я просто збожеволів. У вухах наче шторм здійнявся.

Не пригадую, чи я хоч пальцем її торкнувся, але за мить Ненсі вже сиділа по пояс у фонтані й горлала:

— Це Персі мене штовхнув!

Місіс Додз миттєво виникла перед нами.

Учні шепотілися:

— Ти бачив?..

— ...ніби вода...

— ...схопила її...

Я не розумів, про що вони. Одне було ясно — я знову вляпався.

Переконавшись, що з бідною маленькою Ненсі все гаразд, і пообіцявши придбати їй нову сорочку в сувенірному відділі музею та все таке інше, місіс Додз повернулася до мене. Вона мала щасливий вигляд, ніби я нарешті зробив те, чого вона чекала від мене весь семестр.

— Отже, дороженький...

— Знаю, — визвірився я. — Тепер цілий місяць доведеться скніти, стираючи відповіді у ваших дурнуватих робочих зошитах із математики.

Ох, краще б я цього не казав!

— Ходімо зі мною, — звеліла місіс Додз.

— Чекайте! — раптом вискnuв Гровер. — Це я! Я штовхнув її!

Я приголомшено втупився в нього. Просто не вірилось, що він намагається мене вигородити! Гровер до смерті боявся місіс Додз.

Вона кинула на мого друга такий нищівний погляд, що борідка його затремтіла.

— Так не думаю, містере Андервуде, — заявила вона.

— Але ж...

— Ви... залишитесь... тут!

Гровер у розпачі глянув на мене.

— Усе гаразд, друже, — озвався я. — Дякую за спробу.

— Дороженький, — гаркнула на мене місіс Додз, — покvapся.

Ненсі Бобофiт задоволено посміхнулась.

Я подарував їй свій фірмовий погляд я-вб'ю-тебе-пізніше. Потім обернувся до місіс Додз, але її поруч уже не було. Вона стояла біля входу до музею, аж на вершечку сходів, і жестом кликала мене до себе.

Як вона так швидко туди дісталася?

Мені частенько доводилося переживати щось подібне, коли я ніби засинав, а вже за мить із таємничого калейдоскопа Всесвіту немов випадав шматочок, тож мені залишалося лише витріщатися на порожнє місце. Шкільний психолог казав, що це частина мого діагнозу — розладу дефіциту уваги з гіперактивністю. Мій мозок неправильно тлумачив явища.

Я був не надто впевнений, що причина крилася саме у цьому.

Але пішов за місіс Додз.

Дійшовши до середини сходів, я озирнувся на Гровера. Він поплотнів, переводячи погляд із мене на містера Бруннера, ніби хотів, щоб той звернув увагу на те, що відбувається, але містер Бруннер був вельми захоплений своїм романом.

Я знову поглянув нагору. І знову місіс Додз зникла. Тепер вона була вже всередині музею, у дальньому кінці вестибюля.

«Добре, — подумав я. — Мабуть, вона хоче, щоб я придбав нову сорочку для Ненсі в сувенірному відділі».

Утім, план її полягав явно не в цьому.

Я подався за вчителькою вглиб музею. Врешті-решт я наздогнав її, ми знову опинилися у грецько-римському відділі. Крім нас, у галереї нікого не було.

Місіс Додз, схрестивши руки, стояла перед великим мармуровим фризом, на якому були зображені грецькі боги, й видавала дивний гортанний звук... схожий на гарчання.

Навіть без цього звуку я б занервував. Є дещо дивне в тому, щоб перебувати поруч з учителем, особливо з місіс Додз. Щось таке було в її погляді, спрямованому на фриз, ніби вона хотіла стерти його на порошок...

— У нас через тебе проблеми, дорогенький, — мовила вона.

Я спробував поводитися чемно й відповів:

— Так, мем.

Вона підсмикнула манжети на своїй шкіряній куртці.

— Чи ти справді гадаєш, що тобі це так минеться?

Місіс Додз дивилася на мене вже навіть не як божевільна. Вона була просто уособленням зла.

«Вона ж учителька, — майнуло в моїй голові. — Навряд чи вона заподіє мені щось».

— Я... я старатимуся, мем... — пробурмотів я.

Будівля здригнулася від удару грому.

— Ми не дурні, Персі Джексоне, — мовила місіс Додз. — Знайти тебе було справою часу. Зізнайся, і твої страждання будуть меншими.

Я й гадки не мав, про що йшлося.

Єдине, що спало мені на думку, — вчителі знайшли сховок із солодощами, якими я приторговував у гуртожитку. А може, вони здогадалися, що я скопіював твір за «Томом Соєром» з інтернету, навіть не читаючи книжки, і тепер збираються анулювати мою оцінку? Або ще гірше: намагатимуться змусити мене прочитати книжку.

— Ну? — наполегливо вимагала від мене відповіді місіс Додз.

— Мем, я не...

— Твій час минув, — просичала вона.

І тут сталося неймовірне. Її очі спалахнули, як вугілля для барбекю. Пальці витяглись, змінившись на кігті. Куртка перетворилася на довгі шкірясті крила. Вона перестала бути людиною, ставши старою, зморшкуватою фурією з крилами, як у кажана, пазурями, пащекою, з якої стирчали жовті ікла... І вона явно збиралася роздерти мене на шмаття.

Тоді все стало ще дивнішим.

Містер Бруннер, який за мить до того сидів зовні перед музеєм, вкотився на своєму кріслі у двері галереї, затиснувши в пальцях кулькову ручку.

— Гей, Персі! — гукнув він і підкинув її вгору.

Місіс Додз кинулася на мене.

Пронизливо скрикнувши, я відскочив убік і відчув, як пазурі розсікли повітря поруч із моїм вухом. Я підхопив на льоту кулькову ручку, яка, опинившись у моїй долоні, перестала бути ручкою. Тепер це був меч — бронзовий меч містера Бруннера, яким він завжди озброювався у дні турнірів.

Місіс Додз обернулася до мене, свердлячи убивчим поглядом. Мої ноги стали немов ватяні. Руки так жахливо трусилися, що я ледь не впустив меча.

— Помри, дороженький! — хрипло загарчала місіс Додз і кинулася просто на мене.

Я здригнувся від неймовірного жаху. І зробив те, що мусив: випад мечем.

Металеве лезо проштрикнуло фурії плече, пройшовши крізь її тіло, наче воно було з води. Пссс!

Місіс Додз розлетілася, як пісковий замок, у потужному струмені повітря. Вона розсипалася на порох і ніби випарувалася на місці, залишивши після себе лише запах сірки, передсмертний виск і моторошне відчуття того, що два її вогняні червоні ока досі стежать за мною.

Я залишився наодинці.

Із кульковою ручкою, затиснутою в кулаці.

Містер Бруннер кудись подівся. У галереї не було нікого, крім мене.

Руки досі тремтіли. Мабуть, мій ланч був отруєний чарівними грибами абощо.

Чи мені все привиділося?

Я вийшов із музею. Розпочався дощ.

Ґровер сидів біля фонтана, розкривши, як намет, мапу музею над головою. Ненсі Бобофіт стояла на тому самому місці, змокнувши до нитки після купання у фонтані, і скаржилася своїм подружкам-почварам.

— Сподіваюсь, місіс Керр дала тобі прочухана, — сказала вона, побачивши мене.

— Хто? — перепитав я.

— Наша вчителька, бовдуре!

Я закліпав очима з подиву. У нас ніколи не було вчительки на ім'я місіс Керр! Я спитав Ненсі, про кого мова.

Вона просто вирячила на мене очі й відвернулася. Тоді я спитав у Ґровера, де місіс Додз.

— Хто? — здивувався він.

А тоді замовкнув, навіть не глянувши на мене, тож я вирішив, що він із мене глузує.

— Не смішно, чуваче, — сказав я йому. — Я цілком серйозно.

Над нами загуркотів ґрім.

Тут я побачив містера Бруннера: він сидів під своєю червоною парасолькою і читав книжку так, ніби нічого не сталося.

Я підійшов до нього.

Він поглянув на мене трохи розгублено.

— О, це, мабуть, моя ручка. Будь ласка, надалі приносьте своє письмове приладдя, містере Джексоне.

Я навіть не одразу помітив, що досі тримаю її. Я віддав містерові Бруннеру його ручку.

— Сер, — спитав я, — де місіс Додз?

— Хто? — він здивовано глянув на мене.

— Ну, інша викладачка. Місіс Додз. Учителька математики.

Містер Бруннер спохмурнів і схилювся до мене, маючи дещо стурбований вигляд.

— Персі, з нами нема ніякої місіс Додз. Наскільки я знаю, у школі Єнсі ніколи не було такої. З тобою все гаразд?

2

ТРОЄ СТАРИХ ПАНІ ПЛЕТУТЬ ШКАРПЕТКИ СМЕРТІ

Я звик до різних чудасій, які час від часу траплялися, але зазвичай вони швидко минали. Проте цілодобові галюцинації виявилися мені не до снаги. Решту шкільного року мені здавалося, що вся школа мене розігрує. Учні поводитись так, ніби на всі сто були впевнені, що місіс Керр — весела білявка, яку я вперше в житті побачив, коли вона сідала до нашого автобуса після екскурсії, — була нашою математичкою від самого Різдва.

Щоразу, коли я знову починав розмову щодо місіс Додз, щоб побачити, чи зможу когось розколоти, на мене дивилися, як на дурня.

Врешті-решт я майже повірив їм — місіс Додз ніколи не існувало. Майже повірив.

Ґровер не зміг би мене надурити. Коли я назвав йому ім'я Додз, він трохи розгубився, але потім рішуче заявив, що такої не існує. Утім, я був упевнений, що він бреше.

Щось відбувалось. Щось лихе трапилось у музеї.

Удень мені було ніколи про це думати, але вночі образ місіс Додз із кігтями та шкірястими крилами змушував мене щоразу прокидатися від страху.

Погода продовжувала дурити, що аж ніяк не покращувало мого настрою. Якось уночі буря вибила шибки у моєму вікні. За кілька днів найбільший торнадо, що будь-коли траплявся в долині Гудзону, виник всього за п'ятдесят миль від Єнсі. Серед основних подій, які ми обговорювали на заняттях із соціології, була надзвичайно велика кількість

літаків, збитих цього року несподіваними поривчастими вітрами над Атлантикою.

Майже весь час я був роздратований, готовий вибухнути в будь-яку мить. Оцінки мої скотилися на саме дно. Я все частіше сварився з Ненсі Бобофіт і її подружками. Майже на кожному уроці мене виставляли в коридор.

Нарешті, коли наш учитель англійської містер Нікол вкотре запитав, чому я не підготувався до контрольної з правопису, я йому нагрубів.

Назвав його старим божевільним п'яничкою. Я навіть не усвідомлював, чому підібрав саме такі образливі слова, але звучало непогано.

Зрештою наступного тижня директор надіслав мамі листа, який офіційно повідомляв, що наступного року мене не чекають в Єнсі.

«Чудово, — казав я про себе. — Просто чудово».

Мені так кортіло додому.

Мені хотілося жити разом із мамою в нашій квартирці у Верхньому Іст-Сайді, навіть якщо доведеться ходити до державної середньої школи, терпіти мого огидного вітчима і його дурнуваті покерні вечірки.

З іншого боку, в Єнсі було щось таке, за чим я згодом сумуватиму. Ліси, що виднілися з вікна моєї кімнати, Гудзон неподалік, запах сосон. Я сумуватиму за Гровером, який був добрим другом, нехай навіть трохи дивакуватим. Я хвилювався через те, як він переживе наступний рік.

І за уроками латини я також сумуватиму — мені буде бракувати дурнуватих турнірів містера Бруннера та його віри в те, що я можу перемогти.

З наближенням екзаменаційної сесії я готувався лише до контрольної з латини. Я не забув, що мені сказав містер Бруннер: цей предмет буде для мене питанням життя й смерті. Не знаю чому, але я починав йому вірити.

Увечері, напередодні іспиту, я впав у такий відчай, що пожбурив посібник із грецької міфології через усю кімнату гуртожитку. Слова миготіли й кружляли у мене перед очима, літери виписували «вісімки», ніби каталися на скейтборді. Мені ну ніяк не вдавалося

запам'ятати, як відрізнити Хірона від Харона, і хто є хто з-поміж Полідекта і Полідевка. Що вже казати про дієвідміни всіх цих латинських дієслів.

Я тинявся кімнатою з таким відчуттям, ніби під сорочкою в мене повзають мурахи.

Я згадав серйозний вираз обличчя містера Бруннера, а також його очі, яким, здавалося, тисяча років. «Я очікую від вас максимальної віддачі, Персі Джексоне».

Глибоко зітхнувши, я підняв із підлоги підручник із міфології.

До цього часу я ніколи не просив учителя допомогти мені. Можливо, варто поговорити з містером Бруннером? Він дав би мені кілька порад.

У такий спосіб я хоч якось загладжу свою провину за велике жирне «незадовільно», яке точно отримаю в нього на іспиті. Мені не хотілося залишати Єнсі з думкою, що містер Бруннер вирішив, ніби я не намагався вивчити його предмет.

Я спустився вниз, туди, де розташовувалися кабінети викладачів. У більшості приміщень лампи вже не горіли, але двері кабінету містера Бруннера були трохи прочинені, і смужка світла падала в коридор.

Я вже був за кілька кроків до кабінету, як раптом почув голоси, що звідти лунали. Містер Бруннер у когось про щось запитував. Голос, який явно належав Гроверу, відповів: «...турбувався щодо Персі, сер».

Я завмер.

Зазвичай я не підслуховував, але як тут утриматись, коли твій найкращий друг розмовляє про тебе з дорослим.

Я підійшов трохи ближче.

— ...сам цього літа, — казав Гровер. — Тобто милостивиці у школі! Тепер, коли ми в цьому впевнені, й вони також про це знають...

— Ми лише все зіпсуємо, якщо будемо підштовхувати його, — відповів містер Бруннер. — Нам треба, щоб хлопець дозрів.

— Але в нього може бути замало часу. Літнє сонцестояння — це межа...

— Ми повинні вирішити все самі, без нього, Гровере. Дозволь йому насолодитися своїм незнанням, поки він ще може.

— Сер, він бачив її...

— Це гра його уяви, — наполягав містер Бруннер. — Туман, що насланий на учнів і викладачів, переконає його.

— Сер, я не можу знову знехтувати своїми обов'язками, — хвилювався Ґровер. — Ви знаєте, що це може означати.

— Ти нічим не нехтував, Ґровере, — м'яко мовив містер Бруннер. — Так чи інак, але я однаково зрозумів би, хто вона така. А тепер краще подбаймо про те, щоб Персі дожив до наступної осені.

Підручник із міфології випав у мене з рук і гепнувся на підлогу.

Містер Бруннер замовкнув.

Серце калатало в грудях. Підібравши книжку, я позадкував коридором.

По освітленому склу дверей кабінету містера Бруннера ковзнула тінь, набагато вища за мого вчителя, прикутого до крісла колісного, яка тримала в руках щось схоже на лук.

Відчинивши найближчі двері, я прослизнув усередину.

За мить я почув кроки по коридору, ніби хтось ступав дерев'яними чоботами, а потім звук, схожий на сопіння тварини, просто за моїми дверима. Чийсь кремезний темний силует постояв перед склом, пройшовши потім далі. Піт струменів у мене по шії.

Десь у коридорі пролунав голос містера Бруннера:

— Нікого, — пробурмотів він. — Нерви в мене зовсім здали після зимового сонцестояння.

— У мене теж, — відгукнувся Ґровер. — Але можу присягнутися...

— Повертайся до себе, — наказав містер Бруннер. — Завтра в тебе буде довгий день іспитів.

— Краще не нагадуйте.

Світло в кабінеті містера Бруннера згасло.

Мені здалося, що я просидів у темряві цілу вічність.

Нарешті я вислизнув у коридор і повернувся до себе.

Ґровер лежав на своєму ліжку, занурений у конспекти з латини, ніби й не підводився.

— Привіт, — кинув він заклопотано. — Готовий до іспиту?

Я нічого не відповів.

— Маєш поганий вигляд. — Він спохмурнів. — Чи все гаразд?

— Просто... стомився.

Я відвернувся, щоб він не побачив виразу мого обличчя, і почав укладатися спати.

З того, що я почув унизу, я нічого не зрозумів. Хотілося б вірити, що все це мені просто примарилось.

Але одне було ясно: Гровер і містер Бруннер вирішували щось за мене без мого відома. Вони вважали, що мені загрожує якась небезпека.

Наступного дня, коли я виходив із класу після тригодинного іспиту з латини і перед очима у мене кружляли всі грецькі й римські імена, які я перебрехав, містер Бруннер гукнув мене назад до кабінету.

На якусь мить я навіть злякався: невже він дізнався про те, що вчора ввечері я підслухав його розмову з Гровером? Але річ виявилась в іншому.

— Персі, — розпочав містер Бруннер, — не переймайся через те, що доводиться кидати Єнсі. Це... це на краще.

Попри те що промовляв він щиро, співчутливо, його слова все ж таки стурбували мене. І хоча він сказав це стиха, решта учнів, які завершували іспит, могли його почути. Ненсі Бобофіт уїдливо посміхнулась і скривила губи, імітуючи повітряний поцілунок.

— Добре, сер, — пробурмотів я.

— Я хочу сказати... — містер Бруннер розгойдував свого возика, ніби не був певен, як саме продовжити. — Це місце не дуже тобі пасує. І це була лише справа часу.

У мене запекло в очах.

Мій улюблений учитель перед усім класом визнає, що я й не міг упоратись. Перед цим він цілий рік казав, що вірить у мене, і ось тепер вважає, ніби я вартий того, аби мене виперли.

— Звичайно, — відповів я, тремтячи.

— Ні, ні, — сказав містер Бруннер, — я все наплутав. Я намагаюсь сказати, що... ти не такий, як інші хлопці, Персі... Цього не потрібно соро...

— Дякую! — випалив я. — Красно дякую, сер, що нагадали про це.

— Персі...

Але я вже втік.

В останній день семестру я запхав свої речі у валізу.

Решта учнів жартували, обговорювали свої плани на канікули. Один збирався у туристичний похід Швейцарією. Інші вирушали у місячний круїз Карибами. Так само, як я, вони були малолітніми хуліганами, але заможними малолітніми хуліганами. Їхні татусі обіймали важливі посади, були послами або знаменитостями. Я був ніким, з родини нікого.

Вони запитали, що я збираюся робити влітку, і я сказав, що повертаюсь до міста.

Але чого я не сказав їм, то це того, що влітку мені доведеться влаштуватися на роботу: вигулювати собак або продавати передплату на журнали, а у вільний час — переживати, чи потраплю я до школи восени.

— Ого! — сказав один із них. — Це круто!

І вони продовжили розмовляти, ніби мене й не було поруч.

Єдиний, з ким я не наважувався прощатися, був Ґровер, але, як з'ясувалося, робити цього не довелося. Він замовив квиток до Мангеттену на той самий автобус, що і я, тож ми знову опинилися разом та разом їхали в місто.

Під час подорожі Ґровер щоразу визирав у прохід, стежачи за рештою пасажирів. Я зметикував, що він постійно нервує і смикається, щойно ми виїжджаємо з Єнсі, ніби чекає: ось-ось має статися щось недобре. Раніше я думав, що він хвилюється через те, що хтось почне його дражнити. Але в автобусі дражнити його було нікому.

Врешті мені набридло стримуватись:

— Видивляєшся милостивиць? — значливо мовив я.

Ґровер заледве не підстрибнув на сидінні.

— Що... ти про що?

Я зізнався, що підслухав його розмову з містером Бруннером увечері перед іспитом.

У Ґровера забігали очі.

— І що саме ти встиг почути?

— Ну, не так щоб дуже багато. Що це за межа — літнє сонцестояння?

Він здригнувся.

— Слухай, Персі... Я просто хвилювався за тебе, розумієш? Оті твої галюцинації про математичок, які обертаються на злих духів...

— Гровере...

— Тому я пояснював містерові Бруннеру, що, можливо, у тебе просто був стрес, бо ніякої місіс Додз не було й...

— Ех, Гровере, кепський із тебе брехун.

Вуха Гровера стали рожевими.

— Візьми це собі, добре? — Він витяг із кишені на сорочці засмальцьовану картку. — На той випадок, якщо я тобі знадоблюся влітку.

Текст на картці був набраний хитромудрим шрифтом — справжня мука для моїх очей, що страждають на дислексію, — але зрештою мені вдалося розібрати щось на зразок цього:

Гровер АНДЕРВУД
Хранитель
Пагорб напівкровних
Лонг-Айленд
Нью-Йорк
(800) 009-0009

— Яких ще напів?..

— Не вимовляй цього вголос! — крикнув Гровер. — Це моя, ем, літня адреса.

Серце у мене завмерло. Отже, Гровер мав літній будинок. Я навіть подумати не міг, що його родина може бути так само заможною, як і в решти учнів Єнсі.

— Гаразд, — похмуро відповів я. — Можливо, якимось зазирну до твого маєтку.

Гровер кивнув.

— Або... або коли я тобі знадоблюся.

— А чого це раптом ти мені знадобишся?

Запитання пролунало різкіше, ніж мені того хотілося.

Гровер знову зашарівся.

— Слухай, Персі, річ у тім, що я... я, так би мовити, повинен тебе захищати.

Я витріщився на нього.

Протягом року я вплутувався в усі сварки й бійки, щоб захистити його від хуліганів. Я не знав, де себе подіти, уявляючи, як йому діставатиметься від хлопців, коли мене не буде. І тут він раптом заявляє, що це він — мій захисник.

— Гровере, — спитав я, — від чого саме ти збираєшся мене захищати?

І тут під ногами у нас пролунав пронизливий скреготливий звук. Із кабіни водія повалив чорний дим, і весь салон наповнився запахом протухлих яєць. Водій лайнувся, й автобус, перевалюючись із боку на бік, з'їхав на узбіччя шосе.

За якийсь час водій, покопирсавшись у моторі, заявив, що всім треба вийти. Ми з Гровером посунули до виходу разом із рештою пасажирів.

Вийшовши, ми опинилися на глухому путівці: місце було таке, що й уваги не звернеш, якби не аварія. З нашого боку шосе росли клени, і все довкола було засмічене тим, що зазвичай викидають з авто. На іншому боці, через чотири смуги асфальту, що мерехтіли від полуденної спеки, розташовувалась старомодна ятка з фруктами.

Розкладений на ній крам вигляд мав вельми спокусливий: купа ящиків зі стиглими вишнями та яблуками, волоськими горіхами й абрикосами, глеки із сидром у відерку, повному льоду. Клієнтів не було, лише троє старих пані сиділи у кріслах-гойдалках у затінку кленів і плели пару найбільших шкарпеток, що я будь-коли бачив.

Я не жартую: кожна з цих шкарпеток була завбільшки зі светр, але це були саме шкарпетки. Пані праворуч плела одну з них. Та, що вместилася зліва, — іншу. А пані, яка сиділа посередині, тримала величезного кошика із пряжею яскравого синього кольору.

Усі троє на вигляд були дуже старі, бліда шкіра на обличчі нагадувала зів'ялу фруктову шкірку, сріблясто-сиві голови вкриті картатими хустками, кістляві руки стирчали з рукавів вицвілих бавовняних суконь.

Найдивнішим було те, що всі троє, здається, дивилися просто на мене.

Щойно я звернувся до Гровера, щоби бовкнути якийсь жарт на адресу цих бабусенцій, як помітив, що той раптово пополотнів.

І навіть ніс у нього засмикався.

— Гровере, — гукнув я. — Гей, хлопче...

— Скажи мені, що вони не дивляться на тебе! Але ж дивляться, чи не так?

— Справді, дивно. Гадаєш, ці шкарпетки мені пасуватимуть?

— Нічого смішного, Персі. Це аж ніяк не смішно.

Стара пані, яка сиділа посередині, дістала величезні ножиці — срібно-золоті, ще й довгі, як коса. Гровер затамував подих.

— Час сідати в автобус, — промимрив він. — Пішли.

— Що? — перепитав я. — Але там зараз справжнісіньке пекло.

— Ходімо! — Він відчинив дверцята і заліз усередину, але я залишився стовбичити на узбіччі.

Дивакуваті пані так само не зводили з мене очей. Та, що посередині, перерізала нитку, і я почув, як брязнули ножиці, навіть крізь гуркіт транспорту, що проїжджав чотирма смугами траси.

Дві її подружки скрутили яскраво-сині шкарпетки, і мені залишалося тільки гадати, для кого саме вони призначалися — для Снігової людини чи для Годзилли.

Водій тим часом підняв капот іззаду автобуса і відкрив якусь велику металеву штуковину, що диміла. Автобус здригнувся, і мотор, заревівши, ожив.

Пасажири зраділо загомоніли.

— Готово! — голосно гукнув водій. Потім ляснув по корпусу автобуса своїм капелюхом: — Прошу всіх на борт!

Щойно ми рушили, як я відчув, що мене лихоманить, ніби я підхопив грип.

— Гровере!

— Що?

— Що ти від мене приховуєш?

Він витер спітніле чоло рукавом сорочки.

— Персі, що там було, біля фруктової ятки?

— Ти про тих бабусенцій? Та що в них такого, чуваче? Вони ж не... як місіс Додз. Правда?

Обличчя Гровера набуло загадкового виразу, але у мене з'явилося відчуття, що пані біля ятки були навіть гірші за місіс Додз.

— Просто скажи, що ти бачив, — попросив Гровер.

— Та, що посередині, витягла ножиці й перерізала нитку.

Гровер заплющив очі й зробив такий жест, ніби перехрестився, але то був не хрест, а щось інше, щось... більш давнє.

— Отже, ти бачив, як вона перерізала нитку, — підсумував він.

— Саме так. І що з того?

Щойно я це промовив, як відчув, що жарти справді скінчилися.

— Цього не може бути, — пробурмотів Гровер. І заходився гризти ніготь на великому пальці. — Не хочу, щоб усе сталося так, як минулого разу.

— Якого минулого разу?

— Завжди шостий клас. Вони ніколи не йдуть далі шостого.

— Гровере! — гримнув я на нього, тому що тепер мені дійсно стало лячно. — Про що це ти?

— Я проведу тебе від автобусної зупинки додому. Пообіцяй мені.

Це видалось мені дивною обіцянкою, але я не заперечував — нехай проводить.

— Це щось на кшталт забобону, чи не так? — спитав я.

Гровер нічого не відповів.

— А те, що вона перерізала нитку, — означає, що хтось має померти?

Гровер так сумно подивився на мене, ніби вже добирав квіти, які принесе на мою могилу.

3

ГРОВЕР НЕСПОДІВАНО ГУБИТЬ ШТАНИ

Мушу зізнатися: я кинув Гровера, щойно ми доїхали до автовокзалу.

Добре-добре, я знаю. Це було неввічливо. Але він уже набрид мені своєю дивною поведінкою: то дивився на мене, як на небіжчика, то мурмотів: «Чому це завжди трапляється?» і «Чому це завжди мусить бути шостий клас?».

Коли Гровер нервував, у нього завжди спрацьовував сечовий міхур. Тому я не здивувався, коли, щойно ми вийшли з автобуса, він знову змусив мене присягнути, що я на нього зачекаю, а сам кинувся до найближчої громадської вбиральні. Замість того щоб чекати, я забрав свою валізу, вислизнув на вулицю й зловив найперше ж таксі, що рухалось у напрямку житлових кварталів.

— Іст-Сайд, ріг Першої та Сто четвертої, — сказав я водієві.

Кілька слів про мою матір, перш ніж ти з нею познайомишся.

Звати її Саллі Джексон, і вона найкраща у світі, що тільки підтверджує мою теорію: чудовим людям завжди не щастить. Її батьки загинули в авіакатастрофі, коли їй було п'ять років, і виховував її дядько, який не дуже нею переймався. Мама хотіла стати письменницею, тому в старших класах збирала гроші, щоб вступити до коледжу з програмою письменницької майстерності. Потім у дядька виявили рак, і мамі довелося кинути школу на останньому році навчання, щоб доглядати його. Коли він помер, вона залишилася без грошей, без родини і без диплома.

Єдиною розрадою в цій сумній історії було те, що мама зустріла мого батька.

Я насправді нічого про нього не пам'ятаю, крім його сьайливої усмішки. Мама не любить розповідати про нього, тому що завжди засмучується. Фотографій у неї так само не залишилося.

Розумієш, річ у тому, що вони так і не одружилися. Мама розповідала мені, що батько був заможною і впливовою людиною, і зустрічалися вони потайки. Потім він вирушив через Атлантику в якусь важливу подорож та й не повернувся.

Зник у морі, як казала мама. Не помер, розумієш? Просто зник у морі.

Вона наймалася на будь-яку роботу, яка тільки траплялася, вечорами ходила на заняття, щоб отримати диплом про закінчення середньої школи, і самотужки виховувала мене.

Вона ніколи не скаржилася і не дратувалася. Ані разу. Але я знав, що я — проблемна дитина.

Зрештою вона вийшла заміж за Ґейба Ульяно, який був непоганим чолов'ягою хіба що протягом перших тридцяти секунд нашого знайомства, а опісля повівся як справжній покидьок.

Коли я був малим, то прозвав його Смердюком Ґейбом. Не зі злості, а тому, що від цього хлопа справді завжди смерділо, ніби від запліснявілої часникової піци, загорнутої у спортивні штани.

Обидва ми зробили мамине життя цілком нестерпним. Тим, як Смердюк Ґейб знущався з неї, і тим, як ми з ним ніяк не могли порозумітися... Якщо коротко, моє повернення додому — найкращий приклад.

Я зайшов до квартири, сподіваючись, що мама вже повернулася з роботи. Натомість я побачив у вітальні Смердюка Ґейба, який грав у покер зі своїми приятелями. По телевізору горлав спортивний канал. Чипси й пивні бляшанки були розкидані по долівці.

Ледь глипнувши на мене, Ґейб сказав, не виймаючи з рота сигари:

— Ну, ось ти й удома.

— А де мама?

— На роботі. Грошенята маєш?

І він завжди був такий. Ані тобі «З поверненням!», ані «Радий тебе бачити! Як жилося ці шість місяців?».

Ґейб погладшав. Він скидався на моржа, вбраного в одяг із крамниці дешевих товарів. На голові мав три волосини, які охайно зачісував на свою лисину, ніби це хоч якось її прикрашало.

Насправді він працював менеджером у супермаркеті електроніки у Квінсі, але майже завжди сидів удома. Не розумію, як його досі звідти не виштовхали. Він регулярно отримував зарплатню, витрачаючи гроші на сигари, від яких мене нудило, і, звісно, на пиво. Пиво, пиво й пиво. Щоразу, як я приходив додому, він чекав, що я поповню його ігрові фонди.

Він називав це нашим «чоловічим секретом». Що в перекладі означало: якщо я розкажу мамі, то він мені влаштує добру прочуханку.

— Грошенят нема, — відповів я.

Але він відчував гроші, як мисливський пес, що дивно, оскільки його власний запах мусив перебивати всі інші.

— Від автобусної зупинки ти їхав на таксі, — заявив він. — Можливо, заплатив двадцятку. Отже, шість-сім баксів решти у тебе повинні були залишитись. Кожен, хто сподівається жити у цій хаті, має робити свій внесок. Я правильно говорю, Едді?

Едді, який заправляв багатоквартирним будинком, кинув на мене погляд, в якому промайнула симпатія.

— Та облиш ти, Ґейбе, — сказав він. — Хлопець щойно приїхав.

— Я правильно кажу? — повторив Ґейб.

Едді спохмурнів і втупився у миску з присоленими кренделями. Решта двоє хлопців одночасно пукнули.

— Добре, — сказав я і, витягши з кишені зім'яті долари, кинув їх на стіл. — Сподіваюсь, ти їх програєш.

— Тут твій табель прийшов, розумнику, — гукнув він мені вслід. — Тож я на твоєму місці не став би копиріти носа.

Я з усієї сили грюкнув дверима до своєї кімнати, яка насправді була не моєю. Поки я був у школі, Ґейб улаштував тут свій «кабінет». У цьому «кабінеті» зберігалися хіба що його старі автомобільні журнали, натомість сам він обожнював поратися в моїх речах у коморі, ставити свої брудні черевики на моє підвіконня і робити все, щоб кімната просмерділа його мерзенним одеколоном, сигарами і прокислим пивом.

Я кинув валізу на ліжку. Дім, милий дім!

Запах Гейба був ледве не гіршим за кошмари про місіс Додз або клацання ножиць старої пані, коли вона перерізала нитку.

Але варто було мені подумати про це, як у мене знову затрусилися жижки. Я згадав, як запанікував Гровер, як він змусив мене пообіцяти, що я не виходитиму з дому без нього. Несподівано я заляк. Раптом відчув, як хтось — або щось — стежить за мною просто зараз і, можливо, вже важко підіймається сходами, скрегочучи довгими, жахливими пазурами.

— Персі? — почув я мамин голос.

Вона відчинила двері спальні, й усі мої страхи миттю випарувались.

Мій настрій міг покращитися лише тому, що мама просто увійшла до кімнати. Очі її сяяли й змінювали колір залежно від освітлення. Усмішка зігрівала, як тепла ковдра холодної ночі. У маминому довгому каштановому волоссі з'явилося трохи сивини, але я ніколи не вважав її старою. Коли мама дивилася на мене, здавалося, що вона бачить у мені лише добре. Я ніколи не чув, щоб вона гримала або дорікала кому-небудь, навіть Гейбові.

— Ох, Персі. — Вона міцно притисла мене до себе. — Просто не віряться. Як ти виріс від минулого Різдва!

Її червоно-біло-синя уніформа пахла найчудовішими речами на світі: шоколадом, лакрицею — усім, чим вона торгувала у кондитерській біля Великої центральної станції. Вона принесла мені чималий пакунок «безоплатних зразків», як робила це завжди, повертаючись додому.

Ми сиділи разом на краєчку ліжка. Поки я ласував кисленькими піріжками з брусницями, мама обіймала мене, куйовдила моє волосся й вимагала, щоб я розповів їй усе, про що не писав у листах. Вона ані словом не згадала, що мене вигнали. Наче це цікавило її найменше й важливо було лише те, чи з її хлопчиком усе гаразд.

Я сказав мамі, що вона мене задушить, що їй треба відпочити і всяке таке інше, але, щиро кажучи, я справді був дуже радий її бачити.

— Гей, Саллі, — гукнув Гейб з іншої кімнати, — зготуєш бобовий соус до чипсів?

Я заскреготів зубами.

Моя мама — найчудовіша жінка у світі. Їй би вийти заміж за мільйонера, а не за такого покидька, як Гейб.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ